

Commentaar op Oahspe

Door Walter Lockwood 1882

Twee soorten literatuur zijn er al gedurende enige duizenden jaren op de wereld. Men noemt ze "heilig" en "profaan" Hun voornaamste kenmerkende verschillen zijn, dat de eerste van een andere wereld naar deze wereld gekomen schijnt te zijn, en de laatste alsof het het werk van een mens was, die naar buiten kijkt, zoekend...

Deze zogenaamde heilige boeken komen niet dikwijls, maar ze leiden een heel lang leven. De profane boeken verschijnen de hele tijd, maar voor het grootste deel sterven ze weer heel gauw uit na hun komst.

Heilige boeken van een of ander groot belang verschijnen slechts eenmaal in de twee of drieduizend jaar, en ze komen op een tijdstip dat ze gewenst worden. Onbevreesd overvallen zij ons. Onze vroegere doctrines en filosofieën worden door hen genegeerd. Zij schijnen niets speciaals te raadplegen; geen mensen of boeken, maar ze beschrijven een eigen baan.

Hun favoriete onderwerpen zijn geschiedenis, en de aangelegenheden van goden en engelen. Onze datums en tijdrekening worden genegeerd. Men zou van deze bijbels kunnen zeggen, dat ze net zijn als een rechter die is gekomen om een zaak te beslechten. De wereld draait verder, gedurende twee of drieduizend jaar, met haar talloze duizenden schrijvers die boeken schrijven, maar alles is in verwarring. Niemand weet wat te denken of wat er werd bewezen, noch wat er kan worden geloofd. Dan verschijnt het heilige boek, als een rechter, en brengt de zaken in orde, of beweert het te doen.

Enige tijd geleden hadden we hier een "profane" openbaring van Charles Darwin, op zoek naar iets dat hij niet kon vinden; proberend iets te bewijzen dat, indien het werd bewezen, niets zou bewijzen. Hij jaagde de oorsprong van de mens een beetje verder na, en liet hem daar. Hij slaagde er totaal niet in om de oorzaak van de verschillende soorten aan te pakken. Hij veranderde het woord 'schepping' in 'evolutie', en liet het daar. De oorsprong van het leven liet hij daar, waar het altijd was geweest.

In deze "bijbel", OAH SPE genaamd, wordt echter gesteld dat deze kwesties zijn geregeld. Het Boek van Jehovih en het Boek van Sethantes verschaffen ons geen bewijs dat van waarde is om als zodanig te worden vermeld. De doctrine van één diersoort die zich verandert in een andere, wordt in één enkel vers verpletterd. De lage toestand van het eerste mensenras wordt vermeld, maar het was niettemin een mens en geen aap of welk ander dier ook. Dat er engelen naar hem toekomen en bij hem wonen, verlangt van ons dat we het spiritualisme begrijpen, eer we kunnen bevatten wat er in deze boeken staat. Om te vernemen hoe materialisaties plaatshebben, verwijs ik naar de uitgebreide spiritualistische literatuur, die sinds de tweede helft van de vorige eeuw is verschenen. Daardoor ontstaat een beter begrip van de scheppingsorde, zoals die in het Boek van Jehovih wordt uiteengezet. Wat betreft het historische gedeelte van Oahspe tot aan het Boek van Kosmogonie, daar ga ik aan voorbij, afgezien van het feit dat het overeenstemt met de mythologie en legenden van de Ouden. Het verhaal van de zondvloed is over de hele wereld bewaard gebleven. De ondergang van een continent, zoals dat in het Boek van Aph wordt vermeld, verschaft ons een gemakkelijke interpretatie van de gelijksoortigheid in kenmerken van de talen en ritens van de Hebreëen, Chinezen, Oost-Indiërs en Noord-Amerikaanse Indianen.

Het Boek van Kosmogonie is de brutaalste uitdaging die ooit aan het adres van de wetenschap en de filosofie werd bezorgd. Het gooit een groot deel van onze planetaire filosofie, zoals we die nog steeds in onze scholen leren, ondersteboven. Er bestaan vele boeken die door christelijke

predikanten en priesters zijn geschreven met betrekking tot de heilige boeken van India en China; maar ze tonen zoveel oneerlijkheid in hun vertalingen dat ik ze hier niet kan voorstellen. Het oogmerk van de christelijke auteurs, om te bewijzen dat de joodse bijbel het oudste boek ter wereld is, is gebaseerd op de veronderstelling dat Mozes er iets van schreef. Feit is echter, dat de bijbel vele honderden jaren na zijn tijd werd geschreven. Gedurende mijn eigen onderzoekingen, die ongeveer twintig jaar bedroegen, kwam ik tot de slotsom dat er in geen enkel deel van de wereld een betrouwbare geschiedenis bestaat, die ouder is dan 2500 jaar. Er is niets voorhanden om de tijd van Zarathoestra, Abram of Brahma te bewijzen. Het kunnen cyclussen zijn geweest, zoals in Oahspe wordt uiteengezet.

In het Boek van Jehovih worden we voorgesteld aan iets nieuws in de filosofie over het scheppen van het levende, dat wil zeggen: het Se'mu tijdperk, en het regenen van se'mu op de aarde. Deze geleidelijke toestand gaat vooraf aan de bezieling tot leven. Is dit het protoplasma van Darwin?

Wat de oorsprong van de mens betreft, in het Boek van Jehovih, hoofdstuk VI vers 11, toont Jehovih dat Hij er was. De term A'su en die van Adam zijn identiek, zoals we van Saphah vernemen, en het betekent: een geest, tot leven gekomen in de aarde, dat wil zeggen: A = aarde, su = geest, verenigd. In de daaropvolgende verzen vinden we de oorsprong van de mens zo als hij nu is, het resultaat van een samengaan van engelen met A'su. Het moderne spiritualisme heeft het ontstaan uit de zijde van de sar'gis (medium) aangetoond, de verschijning van een engel.

Al de heilige boeken op de wereld, die het onderwerp over de oorsprong van de mens behandelen, geven ongeveer hetzelfde verslag. In de joodse bijbel wordt gezegd, dat Eva uit een rib werd geschapen. Ze werd verleid door de aarde. De andere heilige boeken zeggen hetzelfde.

Oahspe bevestigt ze, maar geeft een veel vollediger filosofie. Over de geschiedenis van de zondvloed kan ik zeggen, dat ik de hele wereld heb bereisd, en bij nagenoeg alle mensentypen heb gewoond en dat ze allemaal een legende over de vloed kennen. Het in Oahspe gegeven verslag, over een verzonken continent in de Stille Oceaan, is de meest waarschijnlijke interpretatie.

Het verklaart ons vele van de vraagstukken met betrekking tot de stammen van de mensen en hun gelijksoortige spraak. Daarom accepteer ik (uitg.) het verslag over het verzonken continent als een waar gebeurde geschiedenis.

Wat de talen betreft, het Boek van Saphah verheldert vele tot nu toe onverklaarbare mysteries. Een aardse taal (het Panisch) zou het meest natuurlijk bij de mens passen, om alles te benoemen met de naam (klanken) die het uit.

We kunnen dit zien uitgebeeld in het hedendaagse Chinees; de slang, het schaap, de koe, het paard en, in feite vele dingen, worden genoemd zoals zij zichzelf noemen: his, es, ba-bah, gowh, neeh-h enz. Toen de mens ging schrijven en eigenmachtige uitspraken maakte, begon hij de oorspronkelijke benamingen kwijt te raken.

De Yi-hai taal was een ander uiterste; het samenvoegen van eenlettergrepige woorden, vanwege de samenstellingen van de dingen zelf. Wij doen dat zelf ook, zoals: nitroglycerine, oxy-chloride enz., met een onderscheidene betekenis voor elke lettergreep. Uit deze talen zijn al de talen op de wereld voortgekomen.

Walter Lockwood
1882